

ЗЛОЧИН У ЖУТИЦИ – ОПШТИНА МИЛИЋИ

21.05.1992. ГОДИНЕ

ОПИС ДОГАЂАЈА

Веома је тешко одредити почетак ратних сукоба на простору Подриња, али оно што је обиљежило тај период јесу засједе које су постављали припадници тзв. ТО Сребреница. Засједе су постављане на фреквентне дионице путева кроз општине Сребреница, Братунац, Милићи и Власеница. Тим приступом, припадници тзв. ТО Сребреница, жељели су да унесу немир међу српско становништво тог краја, јер се одавао утисак несигурности и створила се атмосфера у којој је свако кретање путевима било опасно. Једну такву засједу су припадници тзв. ТО Сребреница организовали у мјесту Жутица, 21. маја 1992. године, на путу Милићи-Сребреница.

У Кривичној пријави СЈБ Милићи¹, као и у Првостепеној пресуди Окружног суда Источно Сарајево² наведено је да је, 21. маја 1992. године, камион којим је управљао Млађен Петковић превозио цивиле према Милићима и да је на мјесту званом Жутица извршен оружани напад на њих. Испред камиона је ишло возило МУП-а из Милића и у овом нападу је и оно оштећено, али су успјели наставити пут према Милићима. У камиону је убијено осам српских цивила.

Један од преживјелих свједока, Драган Обрадовић, који је у тренутку напада имао 16 година, више пута је свједочио о том нападу. „Дана 21. маја 1992. године, око 15 часова, Млађен Петковић, који је управљао теретним моторним возилом „ТАМ“ (његово приватно власништво), примио ме је да сједнем на каросерију, заједно са Војиславом Шарцем, Миљом Обрадовић, Маром Симић и Милом Илићем. Код Дома у Подравању смо сјели у возило, а у кабини су били Петковић, Миленко Ковачевић и Раде Илић. Кренули смо према Милићима. У Лазаревићима су на каросерију сјели још Мићо Лазаревић и Зоран Лазаревић. Раде Илић је из кабине прешао на каросерију, а у кабину је ушла Обренија Петковић. Тако смо путовали до Гуњака, гдје је на каросерију још сјео Недељко Кандић. С нама је био и Слободан Зечић. Из Гуњака смо кренули у пратњи милиције, не знам колико је било милиционера, знам да су били у возилу `југо`, те смо скупа кренули у правцу Милића. По доласку у насеље Жутица, код моста, чули смо пуцњаву, појединачну и рафалну, али нисмо могли ништа видјети пошто смо били под церадом. Почели смо пуцати насумице, јер нисмо видјели гдје се налазе муслиманске формације које су отвориле ватру на нас.“³

„Југо“ МУП-а из Милића је ишло испред камиона на коме су били цивили, а у том возилу су се налазила три полицајца и један цивил. „Доласком у мјесто Жутица, са обје стране пута, из засједе са ватреним оружјем муслимани су напали на возило `југо`, на који су испалена два рафала по возилу, те је том приликом са десне стране возило погођено са девет метака, а са лијеве стране са

¹ Кривична пријава, СЈБ Милићи, број: 15-17/02-КУ-6/93, од 21.06.1993. године.

² Првостепена пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву у предмету против Јусупа Ахметовића, број: 14 0 К 0002211 08 К од 16.06.2009. године.

³ Изјава Драгана Обрадовића, од 22.05.1992. године.

23 метка. Тада је рањен у десну ногу Горан Видовић. Међутим, возило `југо` је успјело избјећи даљи напад.“⁴

Припадници МУП-а су успјели да прођу кроз засједу и наставе даље кретање према Милићима, али ту срећу нису имали цивили на камиону, због тога што је, међу првима, био погођен возач камиона Млађен Петковић.

Поред Драгана, засједу је преживио и Радомир Илић, који је радио као чувар рудника боксита у Гуњевцима. Он је на посао у Гуњевце одлазио свакодневно из Милића и враћао се након одрађене смјене назад у Милиће. Наводећи исти опис као и Драган о броју путника у камиону, као и о распореду ко је од њих сједио у кабини, а ко на каросерији камиона, Радомир овако описује напад: „Када смо дошли у насељу Жутица, на `тамић` је отворена ватра из аутоматског оружја са свих страна. Тада је настала општа вриска и кукњава те сам, у једном моменту, повикао Недељку Кандићу да искачемо из камиона, јер је камион већ био стао. Кад смо искочили, помислио сам да је возач побјегао из кабине, јер сам претходно чуо да су се врата отворила, али сам, по искакању из камиона, видио Петковића да лежи испод диференцијала камиона и да је мртав. На другој страни асфалта је, такође мртав, лежао Миленко Ковачевић, док је у кабини остала Обренија која је исто тако већ била убијена и видио сам да је имала рану на челу. Послије све те пуцњаве на камион је бачена некаква експлозивна направа тако да су поједини били масакрирани под церадом камиона. Истог момента, кад смо изашли из камиона, погођен је Недељко Кандић и видио сам да му из леђа тече крв. Покушао сам да бјежим, али сам у једном моменту зачуо ријечи `предај се` и `руке у вис`, што сам и учинио. Видио сам једног који ми је прислонио пушку на леђа и командовао да легнем на асфалт.“⁵

Шта се дешавало након отпочињања напада на камион објашњава Драган Обрадовић: „Били смо још у возилу када се чула јака детонација, односно експлозија испод возила. Нисам видио како су лица из кабине погинула, али сам чуо јако кукање Миленка Ковачевића који је успио изаћи из возила, а затим су га убили поред истог. Ту, на лицу мјеста је погинуло седам лица, а рањен је Мићо Лазаревић. Тада смо чули ријечи `предајте ли се`, а ми смо тада бацили оружје и предали се.“

У судском процесу који се за овај злочин водио пред Окружним судом у Источном Сарајеву против Јусупа Ахметовића, Обрадовић је свједочио да је препознао поменутог Ахметовића као једног однападача. У свом свједочењу је навео да га је Ахметовић питао да ли има пиштољ и кад је рекао да нема извукао му је кожни каиш из панталона и претресао га. У свом свједочењу навео је да Ахметовића познаје још из времена док је ишао у основну школу јер га је често сретао док је чекао аутобус којим је одлазио у школу.⁶

⁴ Службена забиљешка, СЈБ Милићи, број: 18-18/01-222, од 22.05.1992. године.

⁵ Изјава Радомира Илића, СЈБ Милићи, број: 15-17/02-222-61/93, од 08.06.1993. године.

⁶ Првостепена пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву у предмету против Јусупа Ахметовића, број: 14 0 К 0002211 08 К од 16.06.2009. године.

На поменутом суђењу, свједочио је и Зоран Лазаревић који је изјавио да је, по отпочињању напада, из камиона први искочио Радомир Илић, затим Миле Илић, Драган Обрадовић, а онда и он. У камиону је, у том тренутку, остала само једна старија жена, Мара Симић. Док су они искакали из камиона, поред њих су дошла три наоружана лица која су им наредила да легну на асфалт и почели их претресати тражећи оружје. Даље је изјавио да се сјећа једног који је имао беретку на глави и кожно јакну, какву су носили радници Боксита. Исто су потврдили и остали преживјели свједоци.⁷

Тренутак непажње припадника тзв. Армије БиХ су искористили Радомир Илић и остали да би побјегли и спасили се готово извјесне смрти: „У једном моменту, припадник тзв. Армије БиХ се удаљио од нас за око 30 метара и звао је некога да га пита шта да ради с нама. Овај му је одговорио `убијај, шта ће нам` и ја сам у том тренутку гурнуо дјецу са асфалта и рекао им да бјеже кроз једну шумицу. Муслимани су пуцали за нама, а ја сам, бјежећи, мање дијете носио, а оно веће гурао испред себе.“⁸

Радомир и остали преживјели који су успјели побјећи са лица мјеста, сакрили су се у околној шуми и ту сачекали помоћ. Ту су их пронашли припадници Војске Српске Републике БиХ који су након што је извршен напад дошли на тај терен.

Неразјашњено је остало да ли су неки од путника у камиону посједовали оружје. Осим свједока Драгана Обрадовића нико од других свједока није поменуо да су се у камиону превозила наоружана лица. У сваком случају и да су неки од путника имали оружје то не мијења чињеницу да се радило о цивилним лицима која ни на који начин нису могла бити легитиман војни циљ.

Занимљиво је истаћи да су свега шест дана касније у засједи у Коњевић Пољу, по истом обрасцу убијени радници компаније „Боксит“ из Милића. Поред те двије засједе, на раднике су вршени напади и у септембру на површинском копу „Браћан“.

Десет дана након ове засједе, 31. маја 1992. године, у Жутици је, у још једној засједи коју су поставили припадници тзв. ТО Сребренице, убијен Драго (Милош) Видовић, рођен 1959. године.⁹

У спомен на убијене, на мјесту засједе у Жутици била је подигнута спомен-плоча. Међутим, она је у више наврата оскрнављена. Због тога су породице убијених, заједно са локалном организацијом породица заробљених и погинулих бораца и несталих цивила, подигле нову спомен-плочу.

Драго Видовић, убијен 31. маја 1992. године, у другој засједи у Жутици.

⁷ Првостепена пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву у предмету против Јусупа Ахметовића, број: 14 0 К 0002211 08 К од 16.06.2009. године.

⁸ Изјава Радомира Илића, СЈБ Милићи, број: 15-17/02-222-61/93, од 08.06.1993. године.

⁹ ID: 27701.

Првобитна спомен-плоча која је оскрнављена и готово у потпуности девастирана

Комеморација убијеним Србима у Жутици код нове спомен-плоче

ЖРТВЕ

Према подацима Републичког центра за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица у засједи у Жутици убијено је осам лица српске националности.

Табела Смртно страдала лица српске националности у Жутици, 21. маја 1992. године

РБ	ID ¹⁰	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
1.	5778	Зечић	Радоје	Слободан	1966.	21.05.1992.	
2.	975	Илић	Миладин	Обренија	1958.	21.05.1992.	
3.	1310	Кандић	Милош	Недељко	1956.	21.05.1992.	
4.	9491	Ковачевић	Милисав	Миленко	1960.	21.05.1992.	
5.	1039	Лазаревић	Десимир	Мићо	1974.	21.05.1992.	
6.	1372	Обрадовић	Видоје	Миља	1941.	21.05.1992.	
7.	1560	Петковић	Драгољуб	Млађен	1952.	21.05.1992.	
8.	502	Шарац	Илија	Војислав	1924.	21.05.1992.	

Према подацима Центра, у засједи у Жутици, рањено је двоје лица српских националности.

Табела Рањена лица српске националности у Жутици, 21. маја 1992. године

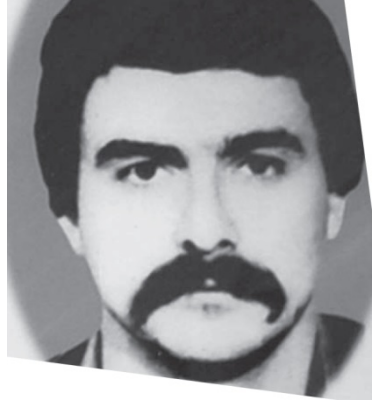
РБ	ID	Презиме	Име оца	Име	Година рођења	Датум страдања	Напомена
1.	22885	Видовић	Јован	Горан	1971.	21.05.1992.	
2.	22911	Илић	Симо	Радомир	1951.	21.05.1992.	

¹⁰ ID представља број под којим се жртва налази у електронској бази Републичког центра за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица.

Фотографије убијених у засједи у Жутици, 21. маја 1992. године:

Мићо Лазаревић

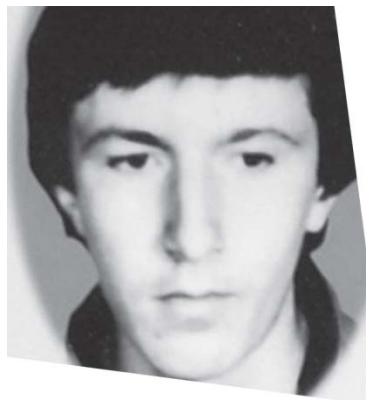
Миленко Ковачевић

Млађен Петковић

Недељко Кандић

Слободан Зечић

Војислав Шарац

Миља Обрадовић

Обренија Илић

НЕПРИЈАТЕЉСКЕ ВОЈНЕ ФОРМАЦИЈЕ КОЈЕ СУ УЧЕСТВОВАЛЕ У НАПАДУ

Тактика диверзија на путним комуникацијама у ширем рејону Подриња и у случају засједе на Жутици је дјело припадника тзв. Армије БиХ из Сребренице. Наиме, засједе на путним правцима у Подрињу, су се, за муслиманску страну, показале као врло ефикасно средство застрашивања српског становништва и стварања осјећаја несигурности. Такође, за постављање засједа није било неопходно ангажовати велики број војника, тако да су, и с те стране, муслимани на постављање засједа гледали као на добар метод у почетним тренуцима рата, када линије разграничења нису биле у потпуности успостављене.

ПРАВОСУДНИ ПРОЦЕСИ

Пред Окружним судом у Источном Сарајеву за напад на камион у мјесту Жутица вођен је поступак против Јусупа Ахметовића. Оптужница му је стављала на терет да је 21. маја 1992. године, око 15 часова, заједно са саборцима из тзв. Армије БиХ, на регионалном путу Милићи-Сребреница, у мјесту Жутица, у близини моста на ријеци Јадар, извршио напад из засједе на камион у коме су превожена лица српске националности и том приликом су усмртили осам српских цивила.¹¹

Првостепеном пресудом, оптужени Јусуп Ахметовић је ослобођен оптужби, јер је суд утврдио да тужилац није приложио довољно доказа који би, ван разумне сумње, упућивали на умијешаност Ахметовића у наведеном дјелу. Наиме, само је свједок Драган Обрадовић, у тренутку напада, препознао Ахметовића, јер га је познавао и раније, док су остали свједоци давали изјаве које су, по оцјени вијећа, „међусобно контрадикторне и различите“, а на основу изјава тих свједока, суд је закључио да су докази које је тужилац изнио „противријечни сами себи, неувјерљиви и накнадно исконструисани, те коначно, недовољни да би се на основу истих могло закључити да је оптужени предузео кривично-правне радње које улазе у структуру дјела за које се терети.“¹²

У току жалбеног поступка, Врховни суд Републике Српске је прихватио жалбу тужиоца и поступак је враћен у претресну процедуру. Повод за то јесте што у првостепеној пресуди није образложено зашто се не даје вјеродостојност исказу свједока Драгана Обрадовића, штавише, његов исказ је само наведен, а није доведен у међусобну везу са изјавама осталих свједока.¹³

Другостепеном пресудом, Врховни суд Републике Српске, је утврдио као неоспорну, чињеницу да је оптужени Јусуп Ахметовић био на мјесту догађаја у критично вријеме. Међутим, у погледу учествовања оптуженог у убиству српских цивила из засједе суд је закључио сљедеће: „Суд налази да се на основу свих изведених доказа не може на несумњив начин утврдити да је оптужени

¹¹ Првостепена пресуда Окружног суда у Источно Сарајеву у предмету против Јусупа Ахметовића, број: 14 О К 0002211 08 К од 16.06.2009. године.

¹² Исто.

¹³ Рјешење, Врховни суд РС, број: 14 О К 000211 09 Кж 2, од 22.10.2009. године.

предузео и једну од радњи из изрека ове пресуде, нити да је у значајној мјери дао свој допринос у предузимању тих радњи.¹⁴

С тим у вези, другостепеном пресудом потврђена је ослобађајућа пресуда Јусупу Ахметовићу због тога што нема поузданих доказа да је Ахметовић, у критично вријеме, као саизвршилац преузео једну од радњи које су описане у изреци пресуде.¹⁵

¹⁴ Другостепена пресуда Врховног суда РС, број: 14 0 К 00021 09 КжК, од 08.12.2009. године.

¹⁵ Исто.